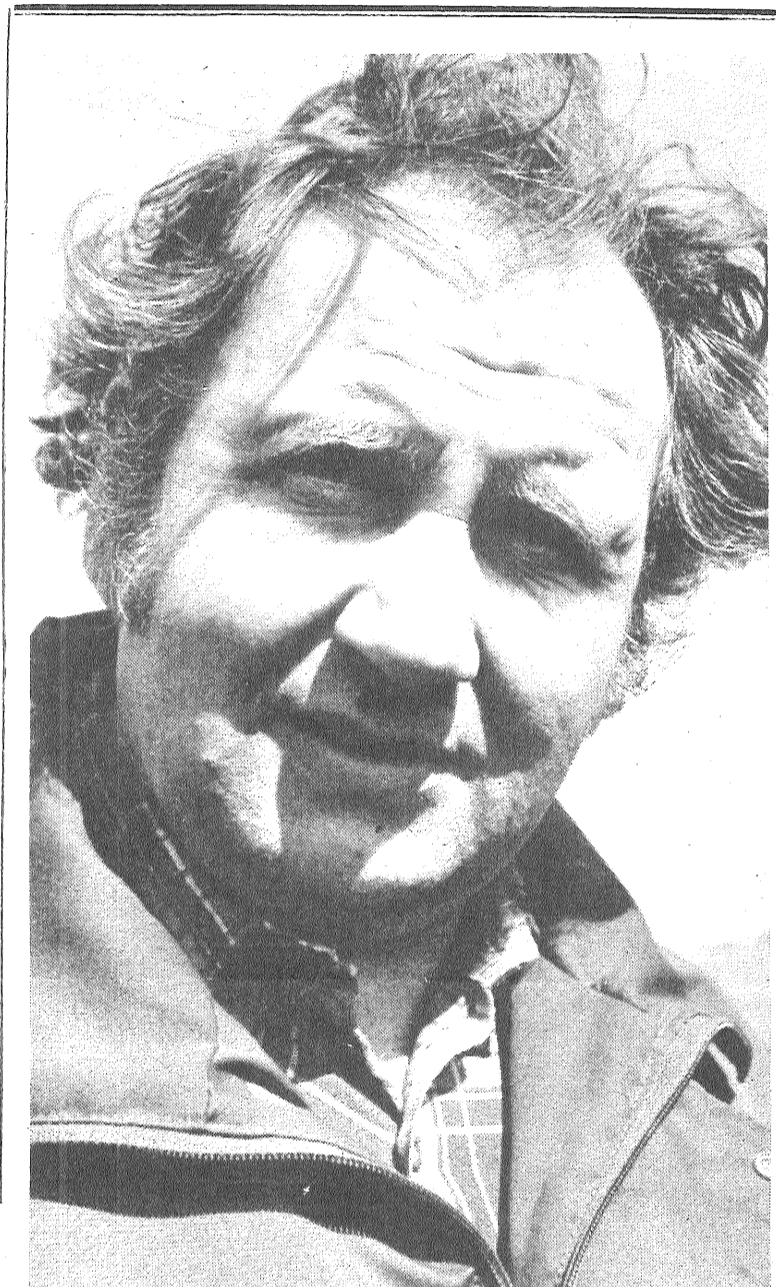

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN CENTRĀLĀ BIJŪRĀ
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPS
1950. GADA 29. MARTĀ
Nr. 93 (5787)
6.
AUGUSTS
SESTDIENA
1955. GADS
Maksa 3 kop.

● Labs organizators, kārtīgs agronoms — tā kolhozā «Sarkanā ausma» saka par Bronislavu Zalānu. Viņš ilgus gadus bija iecirkņa priekšnieks, bet kopš pagājušā rudens veic saimniecības galvenā agronoma pienākumus.

J. SILICKA foto

● Izšķirošais politiskās sistēmas reformas virziens ir nodrošināt neaprobežotu varu Tautas deputātu padomēm kā sociālistiskā valstiskuma un pašpārvaldes pamatam mūsu zemē.

(No PSKP XIX Vissavienības konferences rezolūcijas)

Budams darīšanās rajona centrā, viņš ne bez drūmas ironijas savu braucamo cenšas novietot līdzās kādai lepnaļ «Volgai». Tā teikt, kontrasta pēc. Nav vārdam vietas: Līvānu mēra dienesta «Zigulis» — sava veida unikāla parādība. Un kā gan citādi, ja liekas, ka tam trāpījis šrapnelis un sacaurumojis, ja tas turas kopā tikai uz goda vārda, brīžiem svilpo un šķauda. Kad to visu redzi, tad saproti, ka šis «tehnikas brīnums» nav izjucis tikai tāpēc, ka pasaulē vēl ir entuziasti. Tādi kā šis braucamā saimnieks

Lai skeptiķi nu nesāktu smiekt, ķersimies uzreiz pie lietas. Un nemsim talkā skaitļus. Līvānu pilsētas padomes gada budžets ir 480,7 tūkstoši rubļu. Tātad — gandrīz pusmiljons. Vislielākais īpatsvars budžeta ienākumu daļā ir ienākuma nodoklim no iedzīvotājiem — 272,6 tūkstoši rubļu. Otrajā vietā — atskaitījumi no apgrozības nodokļa — 75,3 tūkstoši rubļu. Pārējo summu veido dažādi sīkākāki nodokļi dažu desmitu tūkstošu rubļu apjomā.

Tagad paskatīsimies, kāda ir izdevumu daļa. Apmēram 300 tūkstoši rubļu atvēlēti sociālo un kultūras pasākumu finansēšanai (bērnu darzi, bibliotēka, kultūras nams utt.) 163 tūkstoši rubļu — tautas saimniecībai, tajā skaitā — 150 tūkstoši labiekārtošanai.

Tā kā pēdējie skaitļi Līvāniem ir sevišķi nozīmīgi, pakavēsimies pie tiem. Pirmajā pusgadā kārtības uzturēšanai pilsētā izlietoti 82 tūkstoši rubļu, tas ir — vairāk nekā puse no šiem līdzekļiem. Citiem vārdiem, nauda pārtapusi jaunā asfalta, košumkrūmos, puķu dobēs skvēros. Bet tas ir maz, katastrofāli maz. Ja Līvānu pārvietojamā mehānizētā kolonna būtu pabeigusi Slavaskvēra ierīkošanu, pilsētas saimnieki nezin vai savilktu galus kopā. Ko nu runāt par estrādes vai kapličas, citu pilsētai svarīgu objektu celtniecību!

Tomēr — būsim objektīvi! Likteņa varā līvāniešus atstāt neviens negrasās. Rajona izpildkomiteja, pilsētas uzņēmumi (tiesa gan, ar zināmu nepatiku) pilsētas izpildkomitejai palīdzību sniedz. Tikai — lūdzējs ir un paliek lūdzējs. Nereti, lai dabūtu vajadzīgo, jāizdara «gājieni», kas pazemo paša cieņu. Tāpēc izpildkomitejas priekšsēdētājs Jānis Znotiņš un galvenā grāmatvede Vilma Peiseniece ir vienās domās: «Apnicis prasīt zēlastības dāvanas!»

Tiekme pēc finansiālas neatkarības pilnīgi atbilst laika garam. Bet — kā to panākt? Izeja var būt tāda: pilsētas rūpniecības uzņēmumiem atskaitījumi pirmām kārtām jāizdara vietējā budžetā. Sajā gadījumā pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejai būs stabili, uz ilgtermiņa normatīviem balstīti ienākumi avoti, un tā spēš uzkrāt ekonomiskajai attīstībai, cilvēku dzīves apstākļu uzlabošanai un apkārtējās vides aizsardzībai nepieciešamos līdzekļus. Turklāt jānodrošina garantija brīvi rīkoties ar šiem līdzekļiem.

— Patlaban par to varam tikai sapņot, — saka izpildkomitejas priekšsēdētājs. — Realitāte ir tāda, ka saimnieks bez naudas maz ko var panākt. Lai kā viņš censtos. Tāpēc vajadzētu izdarīt

līdzēs. Teiksim, melioratori, biokimiki, Līvānu PMK. Taču daudzli tāpat kā senajos «labajos» laikos joprojām ir aklī un kurli. To, starp citu, var izskaidrot. Kvēlu aicinājumu — būt patriotiem — laiks jau aiz muguras. Tagad par visu valda viņa Augusta Rublis. Turklāt nevis parasts, bet gan saimnieciskā aprēķina rublis. Tieši šī iemesla dēļ pilsētā gandrīz jāslēdz autobusu satiksme. Ne visi uzņēmumi ir spējīgi kompensēt zaudējumus, un Jēkabpils autobusu parks prasa, lai apmaksā būtu no pilsētas budžeta, citādi — autobusu satiksme tiks pārtraukta. Un atkal priekšsēdētājam jālauza galva, jāmeklē, jālūdz... Ne jau nieka desmitnieks, bet gan — 30 tūkstoši rubļu gadā.

● PA PARTIJAS XIX KONFERENCES CEĻU: PADOMES UN PĀRBŪVE

Vai viegli būt saimniekam?

tā, lai man nenāktos staigāt apkārt ar izstieptu roku, bet gan — lai uzņēmumu vadītāji būtu spiesti rēķināties ar pilsētas padomi, kurai piederētu nevis simboliska, bet reāla vara.

So viedokli grūti apstrīdēt. Jo vairāk laikā, kad pārbūve arvien pieņemas spēkā. Atliek tikai nožēlot, ka Līvānos pārmaiņas vēl maz izjūtas. Lai to ilustrētu uzskatāmāk, nemsim attiecības starp pilsētas izpildkomiteju un rajona dzīvokļu un komunālās saimniecības ražošanas apvienības iecirkni.

Lai arī pilsētas mērs iecirkņa priekšnieku L. Seferu uzskata par saprotošu cilvēku, kuram sār stāvoklis Līvānos, problēmas tomēr ir un paliek. Un tās visas kopā saista viens aspekts, proti — apvienība ir pakļauta rajona izpildkomitejai un tikai ar to saskaņo savus plānus. Arī tos, kuri attiecas uz Līvāniem. Uz pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja rakstāmgalda vienkārši tiek nolikti līgumi, par kuriem viņam nav bijis pat jausmas.

Spilgts piemērs — kapličas celtniecība 20 tūkstošu rubļu vērtībā. Taču arī izpildkomitejā, kā saka, nestrādā vientieši: palūdzta uzrādīt darbu veikšanas kalendāro grafiku. Atbildes vieta — klusums. Bet tas nozīmē, ka apvienība negarantē pabeigt celtniecību termiņā, tātad — pilsētai tik ļoti nepieciešamā objekta būvniecība atkal tiek pārcelta uz nenoteiktu laiku.

Kā piemēru nesaskaņai starp izpildkomitejas un remontu un celtniecības pārvaldes (tā tagad ietilpst minētās apvienības sastāvā) plāniem var minēt faktu, ka patlaban nav kam remontēt bērnu dārzus, kultūras namu, slimnīcu, veikalus... Un izpildkomitejas priekšsēdētājs atkal stāvēja pa riņķi — gan jau kāds pa-

Pusi no šīs summas, ja labi padomā, sagrābāt varētu. Ja izdotos tikt valā, piemēram, no slīcēju glābšanas stacijas. Sai «firmai» (precīzāk — tās personāla uzturēšanai) ik gadus no pilsētas budžeta jāizdod 13 tūkstoši rubļu. Bet pasakiet: kāds labums no šīs stacijas? Ja nu vienīgi «ieguldījums» Pārtikas programmas izpildē no trušu audzēšanas, vai arī — programmas «Veselība» īstenošanā, par ko liecina stacijas iemītnieku iedeguma bronzas krāsā. Bet palīdzība slīcējiem... Tā, kā smejas, ir pašu slīcēju rokās.

Taču — pietiks ironijas. Atgriezīsimies pie nopietnākām lietām. Nosauksim vēl vienu skaitli — 5,8 miljoni rubļu. Tieši tik daudz stikla fabrika ik gadus pārskaita rajona budžetā apgrozījuma nodokļa veidā. Par tirdzniecību šoreiz nerunāsim. Arī tā izdara analogus pārskaitījumus. Ja no minētās summas kaut nelielu daļu varētu dabūt vietējā budžetā... Tad daudzas problēmas izdotos atrisināt, turklāt — īsā laikā. Tad varētu uzlabot pilsētas siltumapgādi, uzbūvēt ūdens ņemšanas vietu, dzīvokļus un daudz ko citu, tas ir — izstrūvēt tā dēvēto infrastruktūru, kuras attīstība Līvānos bezcerīgi atpalikusi.

Tad varētu reāli izveidot vienota pasūtītāja dienestu, jo bez tā no pilsētas apbūvē vērojamās anarhijas visvairāk cieš pamatiedzīvotāji.

Tad galu galā varētu iedarbināt ekonomiskās un saimnieciskās sviras, un ar to palīdzību, ja gribat — ar ekonomisko diktātu, pilsētas Tautas deputātu padome pilnā mērā realizētu savas tiesības, kuras tai piešķirusi padomju vara.

I. KOROĻOVA

Pārskats

par razas novākšanu rajona saimniecībās līdz 5. augustam (pēc rajona agrorūpniecības apvienības dispečerdienesta ziņām)

Saimniecība	Novākts (procentos)	
	labības	linu
«Kr. Oktjabrj»	65	45
Raiņa	62	23
Lepina	54	6
«Sark. ausma»	53	x
«Rīts»	51	x
Dzeržinska	50	76
M. Gorkija	49	34
Kirova	47	44
«Zelta vārpa»	44	x
Aglonas p. s.	43	x
Rudzātu p. s.	41	x
Oškalna	40	27
«Sīlukalns»	40	13
«Vārkava»	38	28
«Nākotne»	38	7
K. Marksa	36	9
Suvorova	34	53
«Dzintars»	31	9
«Dubna»	31	6
Rušonas p. s.	30	x
RAJONĀ	43	28

x — līnūs neaudzē

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās (pēc RARA dispečerdienesta ziņām)

Saimniecība	Izslaukts no govju (kg) jūlija III dekadē	+ , - , salīdz. ar iepriekšējo dekadē (kg)	
		+ , - , salīdz. ar to pašu laiku 1987. g. (kg)	
«Krasnij Oktjabrj»	18,1	-0,1	+1,2
Lepina	16,6	+0,2	+1,5
Dzeržinska	14,2	-0,2	-0,5
«Sarkanā ausma»	13,4	-0,7	-1,0
Raiņa	13,3	—	-1,1
Rušonas p. s.	12,9	—	-0,5
«Nākotne»	12,8	-0,2	+0,2
«Rīts»	12,7	—	+0,5
Kirova	12,7	-0,2	+0,3
«Zelta vārpa»	12,5	—	-1,0
Oškalna	12,4	-0,3	+1,0
M. Gorkija	12,3	-0,2	+0,4
«Sīlukalns»	12,1	+0,1	+0,1
K. Marksa	12,0	-0,3	+1,3
Suvorova	11,8	—	+0,4
«Vārkava»	11,6	+0,3	-0,4
«Dzintars»	11,5	—	—
Aglonas p. s.	10,8	-0,1	-1,1
Rudzātu p. s.	10,4	0,1	-1,4
«Dubna»	10,2	—	-1,0
RAJONĀ	12,9	-0,1	—

Kooperatīvs dodas jūrā

Arhangeļska. Krievijas vecākajā jūras ostā parādījies jauns kuģīpašnieks — Arhangeļskas apgabala zvejnieku patērētāju biedrību savienībā izveidotais

kooperatīvs «Volna». No Latvijas zvejniekiem tas nopircis jūras refrīžatorkuģi, kura krāvneseiba ir 400 tonnu. Kooperatori ar to piegādā Baltās jūras

piekrastes ciematiem dienviņu dārzeņus un augļus, bet tur iepērk zivis, sēnes un ogas. Pirmajā reisā kooperatīva kuģis no Arhangeļskas uz Narjanmaru nogādāja 65 tonnas jauno kartupeļu un kāpostu.

TASS

Juziks no Silajāņiem

Sveika, Iruk!
Rakstu pirms aizbraukšanas. Pēc stundas aizlidoju un tagad, gaidot lidmašīnu, sēžu kolhoza mājīnā netālu no Maskavas un rakstu. Jūtos labi, tikai žēl, ka neesmu saņēmis Tavas pēdējās vēstules, Iruk, iespējams, ka līdz kara beigām es tev nemaz nerakstīšu, taču Tu nedomā, ka manis vairs nav vai esmu Tevi aizmirsis. Ak, nē, nepavisam nē. Viss paliek pa vecam, izņemot to, ka mums nebūs iespējas sarakstīties. Bet, Iruk, tas nekas, mēs tālruni izturēsim arī šo pārbaudījumu.
Skūpstu Tevi ļoti, ļoti.
Vienmēr tavš Juziks

So vēstuli īsti pirms došanās uz Ienaidnieka aizmuguri rakstīja gvardes leitnants Jāzeps Cacurs Iriņai Lomako uz Irkutsku, kur meitene studēja filoloģiju. Tas bija divas nedēļas pirms puļša nāves, 1940. gada 9. sep-

tembrī viņš gāja bojā.

Jāzeps Cacurs ir dzimis 1918. gada 29. maijā Silajāņu pagastā. 1941. gadā viņš kļuva VĻKJS biedrs. Karam sākoties,

КОММУНИСТИ 70

Jāzeps Cacurs bija 24. Latvijas teritoriālā strēlnieku korpusa 181. strēlnieku divīzijas 195. pulka kareivis Daugavpilī. Piedalījās cīņās Ziemeļrietumu frontē.

No 1941. gada augusta — 201. latviešu strēlnieku divīzijas 191. pulka jaunākais seržants. Viņš piedalījās kaujās pie Maskavas. Apbalvots ar Sarkanā Karoga ordeni.

1942. gada 6. janvārī Jāzepu

Cacuru smagi ievainoja. Viņš ārstējās hospitālī Irkutskā. Bet jau jūnijā pulsis atradās 1. atsevišķajā latviešu strēlnieku rezerves pulkā. Jāzeps Cacurs beidza jaunāko leitnantu kursus un vēlāk gatavojās darbam Ienaidnieka aizmugurē.

No 1943. gada augusta viņš atradās Latvijas partizānu kustības štāba rīcībā Maskavā. 5. septembrī Jāzeps Cacurs ar izpletni nolaidās Zīgru mežā Latvijas partizānu brigādes 4. vienības dislokācijas rajonā.

Ceram, ka mūsu publikācijas par atsevišķiem komjauniešiem, dažiem posmiem VĻKJS pirmorganizāciju dzīvē rosinās rajona jauniešus, veterānus pievērst Ielāku uzmanību vēsturei.

V. ROMANOVSKIS

Mūsu zemes momentuzņēmums

● Tautas skaitīšana, kas tagad tiek rīkota apmēram pēc katrām desmit gadiem, mums kļuvusi par regulāru un jau pierastu parādību. 1989. gada janvārī notiks septītā Vissavienības tautskaitē. Kāda būs tās atšķirība no iepriekšējām? Kādu labumu tā dos sabiedrībai? Atbildes uz šiem un citiem jautājumiem sniedz Latvijas PSR Valsts statistikas komitejas priekšsēdētājs G. BALTINS:

— Tautskaitē ļaus noteikt galvenās iedzīvotāju sastāva kvantitatīvās un kvalitatīvās pārmaiņas, kas notikušas pēdējo desmit gadu laikā. Uz tās materiālu pamata tiks sastādīti ekonomiskās un sociālās attīstības plāni nākamajai piegādei un ilgākam laika posmam.

Piemēram, plānojot tautas pētīšanu precīzā ražošanā, bērnu dārzu, mazbērnu novietņu un skolu celtniecību, vajadzīgi dati par republikas, tās rajonu un pilsētu iedzīvotāju vecuma un

dzimuma struktūru. Savukārt ziņas par iedzīvotāju nacionālo sastāvu, vienu vai otru PSRS tautu valodu izplatību attiecīgajā teritorijā palīdzēs pilnīgāk preses orgānu un izdevniecību darbu. Sociālās sfēras attīstības plānošana nav iespējama bez informācijas par ģimeņu skaitu un struktūru, par to dzīvokļa apstākļiem. Tautskaitē atspoguļos pašreizējo ģimenes stāvokli, ļaus prognozēt tās turpmāko lomu sabiedrībā. Visbeidzot, iegūtie dati dos iespēju izdalīt tās iedzīvotāju grupas, kam sevišķi nepieciešama sabiedrības gādība.

Katram no mums būs jāatbild uz 13 jautājumiem, arī par dzimšanas laiku un vietu, tautību, dzimto valodu, izglītību, ģimenes stāvokli, eksistences līdzekļu avotiem.

Paredzēti vēl 5 jautājumi, uz kuriem atbildes sniegs izlases veidā apmēram ceturtdaļa iedzīvotāju: par aptaujas dalībnieka darbavietu un nodarbošanos, piederību pie vienas vai otras sociālās grupas. Sagatavoti arī jautājumi, kas tiks uzdoti tieši

sievietēm, piemēram, — par bērnu skaitu.

Tiks sistematizēta informācija par dzīvokļa apstākļiem. Šai grupā būs 7 jautājumi. Skatītāji, piemēram, fiksēs, vai ģimenel ir sava māja, vai tā dzīvo atsevišķā vai kopīgā dzīvoklī.

Tautskaitē balstīsies uz pilnīgu uzticēšanos. Tāpēc tās rezultātu pareizība būs pilnīgi atkarīga no tā, cik nopietnas un patiesas būs mūsu atbildes. Gribu uzsvert, ka visa informācija tiks iegūta no pašiem cilvēkiem, protams, bez kaut kādu dokumentu uzrādīšanas. Turklāt skatītājiem nav tiesību izpaust iegūto informāciju. Tautskaites lapas, kuru dati tiks ievadīti ESM atmiņā, nav juridiski dokumenti, tātad nevar tikt izmantotas pret iedzīvotāju mantiskajām un personiskajām interesēm. Būtībā arī pati informācija ir bezpersoniska. Aptaujātās personas uzvārds skatītājā nenonāks. Tas ir nepieciešams tikai pirmajā tautskaites posmā, lai nevienam nelaiestu vai arī neaptaujātu vairākkārt.

LATINFORM korespondents

● Preiļu sakaru mezgla kolektīvs pirmajā pusgadā atzīts par rajona apkalpojošās sfēras uzņēmumu (pirmā grupa) sociālistiskās sacensības uzvarētāju. Savu artavu te devuši arī lauku sakaru līniju tehniskā iecirkņa ļaudis, kurus vada Valērijs Isajevs. Viņi sekmīgi izpildījuši pirmo sešu mēnešu uzdevumu lauku telefonizācijā, rūpējās, lai sakari darbotos droši un stabili. Viens no labākajiem strādniekiem iecirknī ir Jānis Upenieks.

ATTELĀ: Valērijs Isajevs un Jānis Upenieks.

Rīt — Dzelzceļnieku diena

● Teātris sākas ar drēbju pakaramo, cirks — ar afišu. Bet pilsēta? Pilsēta sākas ar staciju, ar tiem iespaidiem, kuri cilvēkam saglabājas atmiņā vispilgtāk un visilgāk. Ja pasažierim arī izdodas kaut kur aiziet vilciena stāvēšanas neilgajā laikā, tad tā ir stacija. Ja braucējam kaut kur jāgaida vilciens, tad arī tā ir stacija. Un nav svarīgi, vai pus minūtes vai pus dienas laikā viņš gūst iespaidus par pilsētu. Svarīgi, ka tieši šie iespaidi lielākoties kļūst par izšķirošajiem. Tāpēc dzelzceļa darbinieki visvairāk ir norūpējušies, visvairāk ir ieinteresēti, lai stacija būtu sava veida pilsētas seja, nevis ielāps «goda mūdiņā». Par to, kādus panākumus gūst un arī kādas neveiksmes šinī zinā piedzīvo Līvānu dzelzceļnieki, runāsim publikācijā, kuru piedāvājam lasītāju uzmanībai.

Līvānu dzelzceļa stacijas priekšniece Galina Aleksejeva saka:

— Kas visvairāk sāp? Tas, ka daži vēl neizprot: dzelzceļa stacija nav smilšu kaste, kur bērniem spēlēties. Tas ir daudz nopietnāks un arī bīstamāks objekts, nekā to iedomājas skolēni. Dīvēl šo patiesību viņi ne tikai neizprot, bet arī demonstratīvi ignorē. Tas, ka puikas skrāda pa slieidēm, būtu vēl pusbēda. Taču viņi uz slieidēm liek akmeņus, norauj vagoniem plombas, divu mēnešu laikā sadauzījuši 25 signalizācijas līnijas. Ja no vagona durvīm norauta plomba, notiek juridiska izmeklēšana. Ja sasista signalizācijas līnija... Tad nav tālu līdz lielai nelaimē, jo tiek apdraudēta vilcieni satiksmes drošība.

Par kārtību stacijā atbild apkalpojošais personāls. Taču — ko var izdarīt 16 sievietes, ja pret tām izvērts īsts «partizānu» karš?

— Bet ir taču vietējā milicija, kārtības sargi...

— Viņi mums praktiski maz spēj palīdzēt. Milicijas forma puikas vienīgi atbalda. Turklāt — pilsēta nav liela, zēni

gandrīz vai katru milcī pazīst. Bet kārtības sargi vispār ir gandrīz bezspēcīgi pret šiem palaidņiem.

Vairākas reizes mēnesī notiek reidi. Atbrauc tiesiskās kārtības sargāšanas orgānu darbinieki no Daugavpils un Krust-

Nav ne līdzekļu, ne materiālu. Mums mēnesī ledala tikai... 5 rubļus. Un tos pašus «kancelejas» vajadzībām. Un — kā es varu izlietot šo summu? Nopirkt tikai darbam nepieciešamo papīru, dažus rakstāmos un kārbīņu saspaužu. Taču vajā-

rūpnīcām, par iekraušanas gaitu kalniņu stacijās. Pa šo tālrūni zvana arī pilsētas un rajona iedzīvotāji. Cilvēks, kurš sēž pie telefona, dažreiz nevar atbildēt uz jautājumu tāpēc, ka viņš neatceras vilciena pienākšanas vai atiešanas laiku vai arī to vienkārši nezina (viņa pienākumos tas arī neietilpst). Viņam nav laika meklēt atbildi uz to vai citu jautājumu. Tālrūnim jābūt kasē. Tad izziņas varēs sniegt cilvēks, kurš ir lietas kursā un kurš arī par to atbild.

— Kāpēc tad kasē tālrūņa nav?

— Atļauja uzstādīt telefonu jāsaņem no Preiļu sakaru mezgla. Ar savu lūgumu griežamies pie pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja J. Znotiņa. Viņš mūs atbalstīja un lūgumu nodeva izskatīšanai Preiļu sakaru mezgla priekšniekam A. Slobodjeram. Un saņēmām... atteikumu. Tālrūni nevarot uzstādīt tāpēc, ka neesot kabelu jaudas. Sekoja dažādu tehnisko noteikumu uzskaitījums un beigās piebilde: «Visi darbi, kas norādīti tehniskajos noteikumos, jāveic pašu spēkiem vai arī pēc tieša līguma ar darbuņēmēju. Preiļu sakaru mezgla plānā šādi darbi nav paredzēti». Atbildi parakstījis sakaru mezgla galvenais inženieris G. Solovjovs. Lūk, tā.

Taču — vai tad mēs sev prasām tālrūni? Tas nepieciešams visai pilsētai. Sakarņieks mums ir tikai viens, turklāt viņš viens pats apkalpo iecirknī no Trepes līdz Jersikai. Vairbūt mēs, sievietes, pašas liksim kabeli?

Lūk, tāda iznāca šī intervija. Bez svētku patosa. Nobeigumā gribu atgādināt, ka PSRS Dzelzceļa statūtu 16. pantā ir vārdi: «Par stacijas laukumu labiekārtošanu atbild Tautas deputātu padomju izpildkomitejas». Tikai es nezīnu: kam šos vārdus nocītēt?

Un vēl es domāju: teātris sākas ar drēbju pakaramo, cirks — ar afišu. Bet ar ko tad īsti sākas pilsēta?

I. AĻABINA,

P. Stučka Latvijas Valsts universitātes žurnālistikas specialitātes I kursa studente

AR KO SĀKAS PILSĒTA?

● Mums visiem par gandarījumu laiks, kad svētkus atzīmējam tikai ar skaļiem raportiem un fanfaru skaņām, nu jau pieder pagātnei. Tagad aiz sasniegumu vairoga cenšamies saskatīt arī sava darba ēnas puses. Turklāt — ne tikai saskatīt, bet arī atklāti par tām runāt, lai dzirdētu visi.

Jā, kas attiecas uz vagonu dikstāvēm, uz vagonu izkraušanos un piekraušanos, tad te Līvānu dzelzceļa stacijā viss kārtībā, proti — dikstāvēs samazinās, izkraušanas un iekraušanas darbi sokas arvien labāk. Tā tam arī jābūt. Taču Līvānu dzelzceļniekiem iznāk saskarties arī ar daudzām problēmām. Par tām — šodienas intervija.

pils, viņiem pievienojas dzelzceļa stacijas pārstāvis. Tikai uz dzelzceļa tilta vien šādu reidu dienās aiztur vairāk nekā 20 cilvēkus. Par staigāšanu pa slieidēm šim nolūkam neparedzētās vietās paredzēts 5 — 10 rubļu liels sods. Kad «linzu speciālistiem» uzlika 16 rubļu sodu, vienīgais, kas uztrauca vecākus, bija: «Vai nav par daudz?». Atzīt savu bērnu par vainīgo — to nu gan nē!

Bet ko viņi teiks, ja bērns, nedod dievs, ies bojā vai paliks par kropli uz visu mūžu? Lai gan — tad kaut ko teikt būs par vēlu.

— Vai nevar uz perona novietot stendus, kuri informētu un brīdinātu? Un turpat sniegt ekspresinformāciju par pārkapumiem un par traģiskiem gadījumiem.

— Kādus stendus?.. Redzējāt uzgaidāmās zāles durvis ar finieri aizsīstu caurumu? Pagājušajā gadā naktī kāds «gudriņieks» sadauzīja stiklu. Bet līdz pat šim laikam durvis nevaram iestiklot no jauna.

dzētu arī stacijas ēkā šo to nokrāsot, kaut dažas puķu dobes ierīkot, uzgaidāmajā zālē jaunus solus ielikt. To visu pieprasījām mūsu sagādniekiem. Un atbildi gaidām jau kopš ziemas.

Un vēl mēs gaidām, kad Preiļu 24. ceļu remonta un būvniecības pārvalde no stacijas teritorijas izvāks te atstātās cisternas, kad aizbērs bitumena bedri. Ne reizi vien esam atgādinājuši, bet jēgas nekādas.

Jūs sakāt — stendus. Nesen novietojām zīmes, kuras aizliedz stacijas teritorijā braukāt ar motocikliem un mopēdiem. Pēc nedēļas zīmes pazuda. Interesanti — kam tās bija vajadzīgas?

— Kāpēc nereti gadās, ka uz jautājumiem par vilcieni satiksmi, iedzīvotāji saņem asā toni teiktas atbildes vai arī tās vispār nesāņem?

— Tāpēc, ka visā stacijā ir tikai viens tālrūnis, un arī tas — precu kantorī. Pa šo tālrūni ziņojam par kravu pienākšanu

Latgalei ziedots mūžs

Ne tik daudz ir cilvēku, kuros Latgales vārda pieminēšana vien jau spētu izsaukt dziļu dvēseles savilņojumu. Taču mākslas zinātnieks Jānis Pujāts tāds bija. Jo Latgale, kalpošana tai bija augstākais un galvenais viņa dzīves mērķis. Viss cits — tikai pakārtojums šim galvenajam.

Viņš dzimis un audzis šeit — Latgalē, trīsstūrī starp tēva mājām Naurēnu Pujātos, mātes Vecstružāniem, kur viņa strādāja par skolotāju, un Rēzekni, kur aizritēja paša skolas laiks.

Pēc reizē divu, filoloģiskās (ar mākslas zinātņu novirzienu) un juridiskās, fakultāšu beigšanas Latvijas Valsts universitātē viņš strādāja par pasniedzēju Latvijas Mākslas akadēmijā. Vārētu likties: ko vairāk — zinātniskā karjera nodrošināta. Taču augstāk par šo karjeru viņš stādīja pienākumu — cik varēšanos, ar savu gaišo prātu palīdzēt dzimtajai pusei — Latgalei. Trīsdesmitajos gados pasaulē slavā bija iemantojuši Latgales keramikā, bet, lūk, kolektīvizācijas sākumā tautas mākslu neļēdzošie staļiniskie ierēdņi darīja, ko prata, lai šo «pagātnes palieku» pēc iespējas drīzāk iznīdētu.

Neizdevās, jo viņiem pretī stājās reizē autoritatīvs mākslas zinātnieks, reizē jurists.

Jānis Pujāts bija arī viens no galvenajiem Latgales Kultūras nedēļas organizētājiem, par godu šai nedēļai veidotais viņa Latgales mākslas izstādes katalogs joprojām ir paliekošākais izziņas avots par mūsu novada mākslas attīstību un daudzveidību. Seko viņa sarakstītā grāmata «Latgales keramika», izveidotais reprodukciju komplekts «Latgales glezniecība», bet tam turpinājums — 1959. gada Latgales Dziesmu svētki, labvēlīga LPSR Ministru Padomes lēmuma pamācība par lietišķās mākslas vidusskolas dibināšanu Rēzeknē.

Bet tad mums zināmais Latvijas Komunistiskās partijas Centrālās Komitejas 1959. gada jūlija plēnums. Arī Jānis Pujāts tika pieskaitīts valsts iekārtai kaitīgo nacionālistu saujai, tāpat kā vairāki toreizējie Padomju Latvijas valdības locekļi. Bija jāsaaka ardievas darbam Latvijas Mākslas akadēmijā. Viņam vispār ilgāku laiku nelāva strādāt ideoloģisku darbu, aizlēdza publicēt. So pārestību ēna mākslas zinātnieku pavadīja visu turpmāko dzīvi.

Taču Pujāts nesalūza, par spīti nediēnām viņš meklēja pat visneticamākās iespējas, kā turpināt darīt labu savai dzimtajai pusei. Organizēja izstādes, mudināja jaunos, tā pakāpeniski iedibinot mākslas dzīves mikroklīmatu Latgales centros Rēzeknē, Ludzā, Daugavpilī, Preiļos. Izmēģinājās visdažādākos tautas un profesionālās mākslas veicināšanas panēmienus. Vienos (plemēram, keramiku tesaistīšanā ražošanas apvienībā «Dailrade») vilās, citos (Tautas dailamata meistaritāra statusa izstrādāšanā) jūtama pozitīva atblāzma līdz pat šodienai.

Kad 1976. gadā PSKP Centrālā Komiteja pieņēma lēmumu par tautas dailamatiniecības tālāku attīstību, Jānis Pujāts bija pirmais un, šķiet, arī vienīgais republikā, kurš ar neatlaidīgu fanātismu sāka to īstenot uz jau dzīst sākušās Latgales keramikas bāzes.

Jā, šis laiks Latgales keramikai bija smags. Vecie meistari viens pēc otra aizgāja viņsaule, jauni viņu tradīcijas nelabprāt pieņēma. Bet nu vispirms Rēzeknē tika organizēta Kultūras Tautas universitātes Latgales keramikas fakultāte, no kuras savukārt izauga studija. Un jau 1979. gadā tā bija varoša sevi apliecināt gan pirmajā Vissavienības tautas mākslas skatē Maskavā, gan reprezentēties Francijā.

Nākošgad rīkosim jau 10. Latgales keramikas dienas, taču neizmirsīsim, ka pirmās un turpmākās četras bija vienīgi un

PIRMS nedēļas saņēmam sēru vēsti — no mums šķiries Jānis Pujāts, viens no vadošajiem republikas mākslas zinātniekiem. Gandrīz četrus gadu desmitus viņš bija latviešu mākslas zinātnieku pirmajās rindās, popularizēja tēlotāju mākslu, dekoratīvi lietišķo un latviešu tautas mākslu.

Jo sevišķi cieši Jānis Pujāts bija saistīts ar savu dzimteni — Latgalē. Viņš vairākkārt bijis arī mūsu rajonā, un viņam ir liels nopelns, ka atdzīvis senā tautas māksla — keramika.

Pieminot ievērojamo mākslas zinātnieku, publicējam materiālu, kurš sniedz nelielu ieskatu Jāņa Pujāta dzīvē un darbībā.

● Vai nav jauki — nofotografēties uz strauja zirga, kopā ar brašu kirgīzu jaunekli?

● Ciema svētkos Mīnvolokā. Skan tautas mūzikas instrumenti. Jurtaš stūrī — sniega leoparda kažoks, kuru viena paaudze saņem mantojumā no otras.

L. LIVMANES foto

TUVĀ KIRGĪZIJA

● CEĻJUMA IESPAIDOS DALĀS PREIĻU 1. VIDUSSKOLAS 10. c KLASES AUDZINĀTĀJA AJIA LIVDĀNE UN ŠIS PASAS KLASES AUDZĒKNE SARMITE GRIZĀNE

Sestdienas SPEKTRS

tikai Jāņa Pujāta lolojums, tāpat kā Latgales keramikas pagaidām spožākā izstāde Maskavas Centrālajā mākslinieku namā 1982. gadā, kas bija veltīta starptautiskajam mākslas zinātnieku simpozijam.

Un gadskārtējo A. Paulāna lasījumu iedibināšana? Un tā atklātā viedokļu cīņa ar republikas mākslas zinātniekiem par tautas mākslas kā patstāvīgas gadsimtos izauklētas garīgās vērtības atšķiršanu no kiča un pašdarbnieciskuma? Arī pašu atjauninātajā Latgales keramikas kustībā Jānis Pujāts ne reizi vien saasināja uzmanību pret tradīciju virspusīgu ekspluatēšanu, novirzīšanos no tautas keramikas kanoniem, vērsās pret stilistiskajām nepilnībām, atkāpēm no latgaliskās tehnoloģijas. Viņam sāpēja arī Latgales keramiku sadalīšanās Daugavpils Tautas lietišķās mākslas studijā «Latgale», A. Paulāna Tautas lietišķās mākslas studijā un LPSR Mākslinieku savienībā sastāvošajos meistaros, it sevišķi — ja šīs trīs grupas kopējiem mērķiem nespēja atrast kopēju valodu. Mūsdienu Latgales keramika ir caur un caur Jāņa Pujāta gara auklējums.

Uz mākslas zinātnieka galda palika biezs Latgales keramikas vēsturiskās attīstības pētījuma manuskripts, apkopojums lielai daļai no viņa radošā mūža. Tam noteikti būtu jāzina tautā. Bet cik vērtīgu mākslas vēstures un teorijas materiālu paliek guļot, sagrupēti daudzajās mapēs. Gan par K. Baltgaili, T. Uderu, gan par Latgales novada māksliniekiem. Cik atziņu izsvaidīts pa preses slēpām, neskaitāmo katalogu ievadiem!

Jā, ir vajadzīgs turpinājums. Un tas nu uz mūsu nākamās paaudzes pleciem. Gan jaunās kvalitātes Latgales keramika, gan J. Pujāta atstātā mantojuma apkopšana un tālākie pētījumi.

Pārāk agri viņš no mums šķirās.

A. KŪKOJS

KOPS 1977. gada Preiļu 1. vidusskolā regulāri notiek Tautu draudzības festivāli.

Pagājušā gada decembrī mūsu skolā notika PSRS nodibināšanas 65. gadadienai veltīts Tautu draudzības festivāls. Uz to ieradās mūsu draugi no kaimiņu republiku skolām.

Ciemos pie 10. c klases kolektīva bija atbraukuši vistālākie ciemiņi — Kirgīzijas PSR Tjupas ciema Kaikina vārdā nosauktās vidusskolas 10. a klases skolēni un skolotājas Lubova Bitirova un Valentīna Sidorova. Ar šīs klases skolēniem jau piecus gadus notika draudzīga sarakste. Šī tikšanās draudzību vēl vairāk nostiprināja.

Saviem viesiem mēs parādījām skolu, viņi iepazīs ar keramikā P. Cernavska dailrādī, bija iespēja parādīt mūsu ciemiņiem arī Rīgu.

Sogad sarakste turpinājās, un kādā no vēstulēm 10. c klases kolektīvs tika uzaicināts apciemot tālos draugus.

No 12. līdz 17. maijam divpadsmit Preiļu 1. vidusskolas skolēni un skolotājas A. Livdāne un L. Livmane viesojās Kaikina vārdā nosauktajā vidusskolā.

Pirms tāla ceļa mēs papildinājām savas zināšanas par Kirgīzijas PSR un, atrodoties šajā skaistajā kalnu republikā, mēs daudz ko no izlasītā redzējām. Mūs uzņēma ļoti sirsnīgi. Draugi bija parūpējušies, lai šajā viesošanās laikā pēc iespējas labāk varētu iepazīt gan Kirgīzijas kalnu skaistumu, gan tālās republikas cilvēku viesmīlību.

12. maija pēcpusdienā ielidojām Prževalskā. Bija ļoti patīkami pēc aptuveni 8000 kilometru garā ceļa satikt savus draugus, sarunāties, iztaujāt vienam otru. Braucot autobusā uz

Tjupu, izbaudījām pirmos iespaidus par Kirgīzijas dabu, prātā salīdzinot ainavas, ko no bērniības esam raduši skatīt savās mājās — Latvijā.

Pirmie un spilgtākie iespaidi saistās ar Kirgīzijas kalnu krāšņumu. Kirgīzijas teritorija atrodas augstākajā padomju Tjanšana daļā. Tā kā kalnu veidošanās process tur vēl nav noslēdzies, nereti notiek zemestrīces, kas sasniedz 8 — 9 balles. Pēdējā postoša zemestrīce Tjupas rajonā notika 1978. gada maijā. Ciemam tika nodarīti lieli postījumi, sagruva arī skola. Līdz oktobrim tika uzcelta jauna skolas ēka (tā ir pašreizējā Kaikina vārdā nosauktā vidusskola), bet skolēni uzsāka mācību gadu teltīs un mācījās tajās līdz pirmajām salsnām.

Tjupas ciems, kurā ir aptuveni 13000 iedzīvotāju, atrodas Iskula ielejā, kas garumā sasniedz 250 kilometrus, platumā — 70 kilometrus. Ciems atrodas 1600 metru virs jūras līmeņa. Klimatu spēcīgi ietekmē neaizsalstošais ezers, kas padara kontinentālo klimatu maigāku, bez krasām temperatūras svārstībām.

13. maijā mēs ļoti viesmīlīgi tikām sagaidīti Kaikina vārdā nosauktajā vidusskolā. Mūs iepazīstināja ar skolu, pastāstīja par Padomju Savienības Varoni Kaikinu, kura vārdu godam nes skola. Bija tikšanās ar 10. a klases meitenēm, jo pulši atradās militārajā nometnē.

Mūs uzaicināja ciemos pie skolotājas Guļsumkandžanas. Kirgīziem ir lielas ģimenes. Bija ļoti patīkami un interesanti vērot savstarpējās attiecības ģimenē, sevišķi bērnu un vecāku starpā. Ciemā pārsvarā ir personīgās mājas. Vienu no istabām mājas saimnieki parasti cenšas iekārtot atbilstoši tautas tradīcijām, pārējās — eiropiešu gaumē. Mā-

jas saimniece un visi ģimenes locekļi bija sagatavojuši cienastu. Kalnu klimats prasa kalorijām bagātu uzturu. Gaļas, miltu, zaļumu proporcijas kirgīzu ēdienkartē ir ļoti racionālas un pārdomātas, jo visa ceļojuma laikā mēs neredzējām cilvēkus, kam būtu izteikti liels liekais svars.

Izkārtojušies uz krāsainajām segām, mēs varējām iesaltīties sarunā ar mājas saimnieci. Tradicionālais galda servējums tējas dzeršanai, tējas aromāts uzvedina uz nesteidzīgām sarunām. Jāuzsver kirgīzu prasme klausīties savā sarunu biedrā, nepārtraucot to. Uz saklātā galda goda vietā maize — boorsoks, kas ir pavisam atšķirīga no mums ierastajiem maizes klaipiem. Tēju kirgīzi dzer ar pienu un nelielu šķipsniņu sāls. Mēs arī pagāršojām tēju kirgīzu gaumē, un jāatzīst, ka tās patieso garšu var pilnībā izbaudīt tad, kad tā nav saldināta ar cukuru. Ļoti garšīgs bija arī kirgīzu nacionālais ēdiens — mantas (tas līdzīgs pelmeņiem, kas pagatavoti uz tvaika).

Mēs stāstījām par savām tradīcijām, par latviešu tautas lietišķo mākslu. Atvadoties no viesmīlīgajiem saimniekiem, mēs pieņīnām mājas saimniecei atstājam rakstainus dūraiņus.

Vakarā mūs gaidīja tikšanās ar skolas kolektīvu. Noskatījāmies skolēnu sagatavotu koncertprogrammu. Mēs parādījām kompozīciju, kas stāstīja par Latvijas dabas krāšņumu, par Rīgu, par mūsu — Preiļu rajonu un, protams, par Preiļu 1. vidusskolu, tās tradīcijām. Stāstījumu ilustrējām ar līdzatvestajiem diapozitīviem, dziedājām latviešu tautas dziesmas, parādījām arī latviešu tautas deju fragmentus. Vakarā noslēguma daļā bija kopīga diskotēka.

(Turpinājums sekos.)

Vologdas mežģīnes

Saj pilsētai ir saulaina, sirsnīga dvēsele. To visspilgtāk izteic mežģīnes. Pēdējā laikā apvienībā «Sniegpārslīņa» gadā saražo produkciju par četriem miljoniem un vairāk rubļu.

Ar ko tad ievērojamas šīs Vologdas mežģīnes? Ar zīmējumu: dekoratīvu un monumentālu. Rakstiem bagātas, svinīgas, bal-

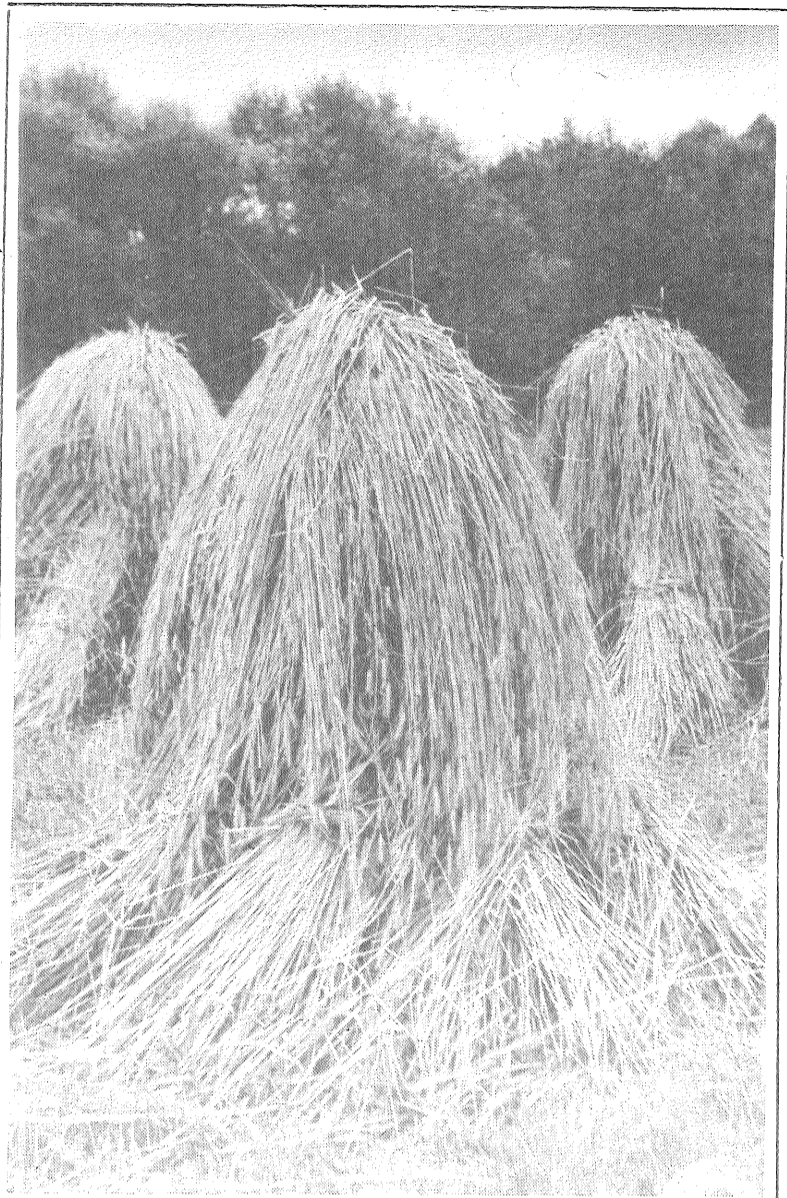
tās un dažādu citu krāsu mežģīnes rotā gan telpas, gan apģērbus.

Mežģīņu rakstos ienāk kompozīcijas ar ziediem, augiem, putniem un cilvēkiem. Tematiskas kompozīcijas «Pie tējas galda», «Dzimšanas diena», «Svētki» un daudzas citas ļauj piedalīties izstādes un gadatirgos, pieredzes apmaiņās un dažādos kultūras

pasākumos. Mežģīņu mākslinieki ir cili speciālisti labprāt iepazīstina ar savu darbu, ar savu veiksmi tautas mākslas motīvus apvienot ar šodienā noderīgu mākslas preču ražošanu.

Vologda dzīvo savu dzīvi. Ar seniem un jauniem namiem, ar dižkokiem un vēsturiski ievērojamem kokiem, ar mākslinieciski augstvērtīgām mežģīnēm, kas pazīstamas mūsu zemē un arī aiz tās robežām.

I. RISMANE

● Retrospektīva ainava.

K. GAILUMA fotoetide

Sākusies parakstīšanās kampaņa

● Ar 1. augustu republika sākās parakstīšanās uz nākamā gada preses izdevumiem. Par masveida parakstīšanās kampaņas uzdevumiem un īpatnībām LATINFORM korespondentei G. Grišīnai pastāstīja Latvijas PSR Sakaru ministrijas «Preses apvienības» priekšnieks I. ZVANI-TAJS. Sarunu viņš sāka ar citātu no PSRS Sakaru ministrijas pavēles:

«Sakara ar to, ka tagad izdevniecību iespējas ierobežo papīra resursi un poligrāfijas būvniecības jaudas, kā arī ņemot vērā nepieciešamību paredzēt garantētus laikrakstu un žurnālu metienus pārdošanai mazumtirdzniecībā, individuālā un resoru parakstīšanās uz pielikumā Nr. 1 minētajiem padomju periodiskajiem izdevumiem izdarāma piešķirto metienu robežās, bet uz pārējiem izdevumiem — katrā republikā un Maskavas pilsētā nepārsniedzot to parakstīšanās līmeni, kāds bija 1988. gada 1. janvārī.»

— Citiem vārdiem sakot, biedri Zvanītāji, vai mēs atkal saduramies ar populāro laikrakstu un žurnālu stingras limitēšanas problēmu?

— Jā, tā tas ir. Minētajā pielikumā nosaukti vairāk nekā 40 centrālie un republikāniskie izdevumi, uz kuriem parakstīšanās būs ierobežota Latvijai piešķirtā limita ietvaros. Parakstīšanās uz tiem būs salīdzināma ar vairākiem noteikumiem.

Detalizētu informāciju var saņemt parakstīšanās punktos. Starp citu, salīdzinājumam piebūdišu, ka analogiskajā pagāju-

šā gada pielikumā figurēja tikai četri limitēti izdevumi.

— Ar limitēto izdevumu sarakstu lasītāji acīmredzot varēs tuvāk iepazīties parakstīšanās punktos. Bet kā būs ar pārējiem centrālajiem žurnāliem un laikrakstiem?

— Tiklīdz mēs sasniegsim tādu abonementu skaitu, kāds bija 1988. gada 1. janvārī, paraksti-

Aktuāla intervija

šanās tiks pārtraukta. No centrālajiem izdevumiem bez ierobežojumiem varēs parakstīties tikai uz laikrakstiem «Pravda» un «Izvestija», kā arī uz žurnāliem «Kommunist», «Partijnaja žizn», «Politicheskoje obrazovanie» un «Soveti narodnih deputatov».

— Ko var sacīt par republikānisko preses izdevumu abonēšanu?

— Bez ierobežojumiem varēs abonēt laikrakstus «Čina», «Sovetskaja Latvija», «Padomju Jaunatne», «Sovetskaja molodož» un «Lauku Avīze», kā arī žurnālus «Padomju Latvijas Komunisti» un «Horizonts» latviešu un krievu valodā. Parakstīšanās uz pārējiem izdevumiem noteikta 1988. gada janvāra līmenī. Lauku iedzīvotāji piešķirtā limita ietvaros varēs parakstīties uz heroikas un piedzīvojumu bibliotēku «Podvig», taču bez tiesībām to pārādresēt uz pilsētu. Bet izdevums «Iskate» (žurnāla «Vokrug sveta» pielikums) paredzēts tikai lauku un kuģu bibli-

otēkām un karaspēka daļu Ļeņina istabām.

— Apstākļos, kad ir limitēti gandrīz visi izdevumi, droši vien ir kāda cilvēku grupa, kurai būs priekšrocības?

— Parakstīšanos pieņems sabiedriskie preses izplatītāji, kas pēc saskaņošanas ar savām partijas organizācijām sadalīs limitētos izdevumus kolektīvos. Parakstīšanās punktos tā notiks rindas kārtībā. Turpat būs atsevišķa rinda vairākam abonentu kategorijām — Padomju Savienības Varoņiem, Sociālistiskā Darba Varoņiem, personām, kas apbalvotas ar triju pakāpju Slavas un Darba Slavas ordeniem, Lielā Tēvijas kara dalībniekiem, karavīriem, kas piedalījušies internacionālā pienākuma izpildīšanā, I un II grupas invalīdiem, savienības un republikas personālajiem pensionāriem un partijas veterāniem, kam ir nozīme «50 gadu PSKP rindās».

— Un pēdējais jautājums. Daudzi interesējas, vai nav radusies iespēja abonēt laikrakstu «Moskovskije novosti»?

— Nē. Krievu valodā tas joprojām nonāks tikai mazumtirdzniecības tīklā. Priekšrocības ir tiem cilvēkiem, kas prot svešvalodas. Viņi var saņemt mājās «Moskovskije novosti» angļu, arābu, spāņu un franču valodā.

Atliek piebilst, ka parakstīšanās kampaņa ilgs līdz 1988. gada 1. novembrim, un novēlēt sekmes visiem, kas tajā piedalīsies, — gan organizētājiem, gan lasītājiem.

Redaktors P. PIZELIS

Medību termiņi

Latvijas PSR Mežsaimniecības un mežrūpniecības ministrija atbilstoši nolikumam par medībām un medību saimniecību Latvijas PSR teritorijā noteikusi 1988. gada sādus medību termiņus:

— pīļiem, laučiņiem, ūdensvistiņām, gaurām, mērkaziņām — no plkst. 16.00 šī gada 13. augustā līdz 30. septembrim tikai sestdienās, svētdienās un trešdienās, bet no 1. oktobra līdz 13. novembrim — katru dienu;

— sējas zosīm un baltpiēru zosīm — no šī gada 17. septembra līdz 30. septembrim tikai sestdienās, svētdienās un trešdienās, bet no 1. oktobra līdz 13. novembrim — katru dienu.

Medību kārtību un medību dienas Babītes un Lubānas ezeros nosaka Latvijas PSR Mednieku un maksšķerņnieku biedrība, Engures ezerā — Baltijas kara apgabala Mednieku padome, Lielauces ezerā — Latvijas Lauksaimniecības akadēmija, Medības Rīgas jūras līča piekrastē no Kulvižiem līdz Ainažiem aizliegta.

Medības zivsaimniecības dīķos izņemuma kārtā atļautas tikai ar zivsaimniecību vadītāju atļauju, kā arī atbilstoši atļaujam, kuras devuši attiecīgo medību saimniecību lietotāji.

Lai nodrošinātu iedzīvotāju drošību, ministrija 1988. gadā aizliegusi rīkot ūdensputnu un purva putnu medības Bolderājas dīķos, Lielupē no ietekas līdz Gatupei, Bullupē, ezeros «Jučļa», «Kīšezers», Lielajā un Mazajā Baltēzērā, upēs «Mazā Jučļa», «Lielā Jučļa» no ietekas līdz avedceļam Tallina — Daugavpils, Gaujā no ietekas līdz tiltam pāri upei uz ceļa Rīga — Tallina, Daugavā no ietekas līdz Rīgas HES dambim, kā arī Gauijas Nacionālā parka teritorijā.

Katram medniekam jāiecēdājas celazīme, kura maksā 5 rubļus sezonā. Mednieku pirmorganizāciju vadītājiem jāsarīko instruktaža par drošības tehniku, un saraksti ar parakstiem jāiesniedz Mednieku un maksšķerņnieku biedrībā līdz medību sākumam. Saskaņā ar prezidija lēmumu katram medniekam atļauts nomedīt ne vairāk kā 5 pīles.

Atļauts arī medīt:
— lauku baložus no 13. augusta līdz 30. septembrim,
— mājas baložus no 13. augusta līdz 1989. gada 15. martam,
— meža īrbes no 1. septembra līdz 1989. gada 31. janvārim,
— sikas no 1. oktobra līdz 13. novembrim.

I. JEĻISEJEVS,
vecākais medību pārzinis

Aicina mācīties * Sludinājumi * Līdzjūtības

VALMIERAS 36. PTV

1988. — 1989. mācību gadā uzņem audzēkņus apmācīšanai šādās specialitātēs:

ar astongadīgo izglītību:
nepārtrauktas stikla šķiedras ieguves operatori,
spolētājas,
audējas — kontrolieres,
sieviešu apģērbu drēbnieces,
remontatslēdznieki,
mērinstrumentu un automātiskās elektroatslēdznieki (apmācība latviešu valodā).

Šķeterētājas (apmācība krievu valodā).

Mācību ilgums — 3 gadi. Au-

JAUNAGLONAS 58. PROFESIONĀLI TEHNISKA VIDUSSKOLA

1988. — 1989. mācību gadā uzņem audzēkņus apmācīšanai šādās specialitātēs:

plaša profila traktorists mašīnists, C kategorijas autovadītājs (spēj veikt arī remontatslēdznieka pienākumus), mācību ilgums 3 gadi;

pavārs, mācību ilgums 3 gadi;

lauku celtniecības meistars, mācību ilgums 2 gadi;

traktorists mašīnists (uzņem no 16,5 gadu vecuma), mācību ilgums 1 gads;

mehānizētās slaušanas operators, mācību ilgums 1 gads;

Lai jūsu mūšs ir līdzīgs rudzu maiži,
kam tikai zemes spēks ir īstais raugs.
Gaist rūgtās bēdas, nedienas un raizes,
ja maizes rīcieni sniedz draugam draugs.

(Ā. Elksne)

Sirsniņi sveicam ANITU BRISKU un JĀNI BETLERU, kopējo dzīves ceļu sākot!

Laikraksta «Ļeņina Karogs» redakcija

dzēkņi saņem 50 procentu samaksu par saražoto produkciju. Ir bezmaksas uzturs, apģērbs, kopmītne (arī zēniem).

Ar vidusskolas izglītību:
skaitļojamo mašīnu operatori (stipendija 30 rubļi),
spolētājas — šķeterētājas, nepārtrauktas stikla šķiedras ieguves operatori (stipendija 30 rubļi, bāzes uzņēmuma piemaksa 50 rubļi un 50 procenti no nepelnītā).

Mācības latviešu valodā. Mācību ilgums 1 gads. Ir bezmaksas kopmītne.

Adrese: Valmierā: Vadu ielā 3, tālruni: 32345, 32155.

maizes cepējs, miklas sagatavotājs, miklas sadales mašīnu mašīnists (mācību ilgums 3 gadi);

autoremontatslēdznieks, B, C kategorijas autovadītājs (mācību ilgums 1 gads).

Mācības latviešu un krievu valodā. Mācību laikā audzēkņus apgādā valsts. Sekmīgiem audzēkņiem maksā stipendiju — 10 rubļus mēnesī. Mehānizētās slaušanas operatoriem stipendiju maksā lauku saimniecības, un tā ir līdz 100 rubļu mēnesī.

Skolas adrese: Preiļu rajons, Jaunaglona, 58. profesionāli tehniskā vidusskola. Tālruni: 65721 un 65743.

RAUNIEŠU CIEMA

MIRUSO ATCERES DIENA

14. augustā

Kauparnieku kapos plkst. 10.00,

Sutru kapos plkst. 11.30,

Suites kapos plkst. 13.00,

Rauniešu kapos plkst. 15.00,

Tiltovas kapos plkst. 16.30.

Mežs klusē, klusē katra taka,
Kur ilgus gadus gājī, tēt,
Nu pienācis ir brīdis, ardievas

Un taka pēdēja uz kapu kalnu

let.

(J. Osmaniņš)
Izsakām dziļu līdzjūtību Teklai Volontei, no TEVA uz mūžu atvadoties.

Kolhoza «Nākotne» arodkomiteja

Izsakām dziļu līdzjūtību Jānim Rutkovskim, MAMINU izvadot pēdējā gaitā.

Kaimiņi

Dzīmtā zeme, mans spēks un mana sāpe.

Ne jau ciemos ple tevis nāku,
Nāku palikt un mūžību rast.

(I. Auziņš)

Izsakām līdzjūtību Aivaram Lendem, izvadot TEVU smiltājā. Livānu stikla fabrikas kolektīvs

Krāsnākos ziedus tev noplūktu

Mīļākos vārdus tev sacītu, māt,
Ja tu šai vakarā zilgā un vēlā
Atnāktu sērst un parunāt.

(J. Grots)

Izsakām dziļu līdzjūtību Leonīnei Gailītei, MAMUĻU smiltājā izvadot.

Agrokooperatīvās biedrības kolektīvs

PREIĻU

PATĒRETAJU BIEDRIBU

SAVIENĪBAS

MAIZES KOMBINĀTAM

darbam Livānu un Aglonas maizes ceptuvēs vajadzīgi:

miklas mīcētāji (vēlams — vi-rieši).

maizes cepēji, veidotāji un no-rietotāji,

IV kategorijas elektriķi, tehnologs.

Pieņem pensionārus. Gabaldarba premiālā apmaksā. Izceļojumi paaugstināti. Ir 13. alga un prēmija par darbā stāžu maizes ceptuvē.

Tos, kuriem nav speciālās sagatavotības apmāca individuāli.

RAJONA DZIVOKĻU

UN KOMUNĀLAS

SAIMNIECĪBAS

RAZOSANAS APVIENĪBAI

steidzami vajadzīgi:

□ mūrnieki (gabaldarba apmaksā, izpeļņa 280 — 330 rubļ. mēnesī).

□ krāsotāji-apmetēji (gabaldarba apmaksā, izpeļņa 250 — 280 rubļ. mēnesī).

□ elektriķi (izpeļņa līdz 220 rubļ. mēnesī).

□ traktoristi (alga — 200 — 220 rubļ. mēnesī).

Pieteikties Preiļos, Rīgas ielā 4.

Nāca vasara ar sāpju svītru,
Mijš cilvēks smilšu taku let.

(J. Rūsiņš)

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Vladislavam un Imantam Veigūļiem, TEVU un VECTETĪNU smiltājā guldot.

Preiļu elektrotīklu rajona kolektīvs

„LENINA KAROGS“

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996,

atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSF Valsts izdevniecības, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. 1 nos. iespiedeloksne. Otiespiedums.

Metiens 13 966 eks. (latv. val. 9925 eks., krievu val. 4041 eks.).
Indekss 68169.
Pas. 1199.